

at naa til en Omordning; men saa meget kan jeg sige, at om end man ikke vedtager dette Forslag Nr. 2 — og jeg synes, det er noget paafaldende at ville vedtage det over for Regeringens Forslag — skal der blive gjort, hvad man kan, for at fremme Omordningen af Skattevæsenet. Men jeg vil dertil sige en anden Bemærkning. Det ærede Medlem for 9de Kreds sagde, at man ventede paa ny Skatteobjekter for at komme bort fra de høje Procenter. Det vil jeg godt tro, og det venter man af den mellemkommunale Beskatning; men den mellemkommunale Beskatning giver ikke en eneste Ore mere i Stat, den giver kun en ny Fordeling af Statten (Stilling: Aktieselskaber). Det vedrører ikke den mellemkommunale Beskatning; den giver kun en ny Fordeling. Nogle blive misfornøjede, fordi de miste, andre blive glade, fordi de faa noget. Af den Grund vil det ikke være ubetinget nødvendigt at gaa den Vej. Hvis der skal ydes noget nyt, maa der skabes ny Skatteobjekter, dem kan man knytte til den mellemkommunale Beskatning, men man behøver det ikke. Man kan ogsaa skabe dem uden at gaa dertil, der er jo f. Eks., som det ærede Medlem indstod, Aktieselskaber og forskellige andre Objekter, som der kan være Tale om at beskatte; men man maa dog ikke stusse sig og tro, at man, fordi man finder et nyt Skatteobjekt, derved fremkalder en større Reform i Skattebyrden. Altsaa medens jeg ikke skal modrette mig, at man vedtager Vædringsforslag under Nr. 1, maa jeg med Hensyn til Vædringsforslag under Nr. 2 sige, at det vil jeg ikke være saa tilfreds ved at se vedtaget. Praktisk Skade kan det ikke gøre, hvis man vedtager det; men jeg synes som sagt ikke, at der er nogen særlig Grund dertil. — Jeg kommer dernæst til det Vædringsforslag, som er stillet af to ærede Medlemmer, og som jeg ganske sikkert maa tilraade at stemme mod. Det ærede Medlem, som motiverede dette, mente, at den kommunale Valgret i København var omordnet tillige med dette Forslag, og det ærede Medlem vil se det deraf, at der svares Skat af fulde 800 Kr. Der er foreslaaet en vis Procent i Stat af de fulde 800 Kr., og man kommer derved bort fra den nugældende Bestemmelse om den kommunale Valgret. Det kan nu godt være, at det vil være Følgen; jeg har nemlig ikke nærmere overvejet dette

Forhold; men det ærede Medlem vil dog ikke tro, at han vil kunne saa Landsinget til ved dette Vædringsforslag med et Slag at omordne Valgretten i København, det maatte jeg i det mindste fraraade paa det allerbeskræmteste. Jeg tillod mig forleden at udtale, og jeg skal gentage det, jeg har sagt det samme for flere Aar siden baade i dette og det andet Ting — at i og for sig var der en Anomalie i den Retning mellem København og det øvrige Land, idet ikke alle Stathedere i København havde Valgret, og det forekommer mig, at det vilde være ret naturligt, om man ved Lejlighed kom til at afhjælpe denne Mangel, eftersom i det øvrige Land have alle kommunale Stathedere Valgret; men jeg maa vigtigst tillade mig at mene, at man ikke kan gaa den Vej, som her er gaaet, og uden videre slaa en Streg over alle Valgretsbestemmelserne, og sige, at enhver har lige Valgret. Det vilde være det rigtigste, om man ligesom i de øvrige Kommuner i Landet delte Valgerne i to Klasser, nemlig i en højstestattet og den almindelige Valgerklasse, og jeg ser ikke rettere end, at man, hvis man vil gaa til en Udvidelse af Valgretten i København, da fornuftigvis maa gaa den samme Vej som i Landets øvrige Kommuner. Om der kan være specielle Ting at iagttage her, ved jeg ikke, men i Hovedsagen forekommer det mig, at der maatte være Tale om Digesjilling for København og det øvrige Land med Hensyn til Valgretten. Jeg har straks villet nævne dette om Valgretten, fordi jeg tror, at det ærede Medlem vil lægge Vægt paa at faa denne Bestemmelse ind i sit Forslag, i Kraft af hvilken hele Valgordningen i København forandres. I øvrigt er der foreslaaet ny Regler for Stathelingen og Procenten. Det vil være bekendt, at den Vej, man er gaaet i København ved Loven af 19de Februar 1861 er at ansætte Stathindtaget saaledes, at der udkommer en mindre Stathindtag end der er Personers virkelige Indtægt. Og vilde man gaa videre, vilde man i Anledning af denne Lov gøre noget, maatte man gaa videre ad denne Vej. Det vil ses, af forskellige Forslag, der have foreligget her og andet Steds, at der altid indenfor Rigsdagen har været Enighed om, at det var væsentlig den Vej, man maatte gaa. Jeg tror, det er en Vej, man maa gaa i Stedet for at opføre den særskilte Procent,